Opdracht: Niet in de hand

Sommige dingen laten zich niet sturen. Tijd, verlies, liefde, verandering. Dit thema nodigt uit om te schrijven over controle — of het ontbreken daarvan.

Het thema mag breed en persoonlijk worden uitgewerkt, mits het duidelijk herkenbaar aanwezig is in het gedicht.

Kaders voor het gedicht:

- Vrije versvorm.
- Titel verplicht.
- Vermijd moraliserende toon.
- Werk toe naar een slot dat niet uitlegt, maar openlaat.

Elk nu

Zittend in de kamer staarde hij naar de klok aan de muur,
zag hij hoe de wijzers eindeloos over de cijfers gleden,
en vroeg hij zich af wat het zou betekenen als een uurwerk niet aan zou geven
hoeveel er van het heden inmiddels behoorde aan het zogenaamde verleden.

Met het tikken van de klok.

Wat als, in plaats daarvan, het uurwerk aan zou geven waar het werkelijk om gaat?
Zouden de wijzers dan tot stilstand komen, zodat stilte kan ontstaan?
Ruimte voor reflectie,
begrijpen wat tijd is,
ervaren van elk nu.

Een uurwerk, zo bedacht hij zich ook, zou er veel beter aan doen om bijvoorbeeld een foto te zijn,
of een liedje in je hoofd:
een tastbaar teken dat laat weten dat het mogelijk is om, naast het nu van nu, ook in het nu van andere tijden te leven.

Zodat hij, fietsend op zijn fiets, ook een gesprek kon hebben met zijn vader van vijf jaar geleden, die er nu niet meer was.

Een uurwerk dat geen tijd aanwijst,
zou niet zeggen hoeveel er voorbij is gegaan.
In plaats daarvan laat het alleen zien dat alles tegelijk bestaat:
waarbij het heden nog moet komen en waarbij de toekomst onderdeel is van het verleden.

Goed beschouwd gaat het om de invulling van het moment,
met daarbij de vraag: wat doe je met de tijd die je is gegeven?

Als het je lukt om elk nu met elkaar te verbinden,
zal je zien dat niets een begin of een einde kent.
Zodoende kun je altijd opnieuw beginnen,
en is er geen vrees
dat je vroeg of laat toch te laat bent geweest,
spijt zult hebben van wat je niet hebt gedaan,
of berouw tonen over de keuzes die je juist wel hebt gemaakt.

Opeens sprong zijn rode kater op schoot,
haalde hem met een ruk terug,
eiste dat hij hem aaide,
en wel nu.

De rode kater, vijf kilo aan de haak,
had ooit in mijn handen gepast.
Nu was daar niets meer van te zien,
maar toch herkende ik het in hem:

hoe de kleine kitten van toen zich telkens durfde over te geven
aan zijn uurwerk,
aan de herinnering van mijn beschermende handen,
waarin hij ooit had gelegen.